

Abbath, svartmálmur úr Noregi.

King Diamond

Hades pallurin aftaná afturlatingartíð. Úlvurin til høgru er eitt stórt eyðkennismerki hjá Copenhell.

Av nýggjari nøvnum var tað serliga dómadagsmálmbólkurin With The Dead, ið hugtók. Bólkurin var stovnaður í fjør, men telur fyra garvaðar rottur innan bretska dómadagsmálmbólkin við drúgvum fortíð í bólum sum Cathedral og Electric Wizard. With The Dead spæla treytaleyst harðan dómadagsmálmbólkin uttan nakað dikkedar. Spikafeitt!

Fríggjadagur

Fríggjadag vóru tað serliga Megadeth, King Diamond og Abbath, ið skaraðu framúr. Har aðrir bólkar gjørdur nógv burtúr pallshowi, vóru Megadeth eitt sindur meira spartanskir. Teir møttu upp, spældu eina góða konsert og fóru avstað aftur.

Har koyrdu gamaní filmbrot á bakteppinum, og Dave Mustaine hevði onkra viðmerking millum sangirnar. T.d. var ein sangur av høvuðsverkinum *Rust In Peace* (1990) og ein sangur av fyrrverandi trummuleikaranum Nick Menza, ið andaðist fyri kortum. Annars var hetta, so segði hann, bara góður

musikkur, og so var ikki meira hóvasták gjørt burtúr.

Vóru Megadeth relativt spartanskir, var King Diamond konsertin seinni á kvøldinum ein venjing í tí stórbært teatraliska. Í so máta tók King Diamond, Kim Bendix Petersen (!) millum vinir, táttin upp frá fyrmyndini Alice Cooper.

Her var aftur talan um eina stórt uppsetta teatraliska konsert, ið m.a. inniheld eina framførslu av allari *Abigail* plátuni frá 1987. King Diamond er eitt kult fyrbrigdi, og øllum dámar ikki líka væl snjøllu falsettrøddina, men konsertin sannførdi um, at har er meir at fara eftir enn bara kultvirði og lótar.

Tá liðið var út á teir myrku tímarnar var tíðin búgvin til eina megnað svartmálmskonsert, og hana fingur vit í ovurmát frá norska Abbath, fyrrverandi sangara í Immortal.

Nú er hann farið solo og hevur savnað sær eitt all-stars toymi av grummum corpsepaintaðum kúllum. Teir spældu eitt satt

frontalólop av orkumiklum svartmálmi kryddað við einum sindri av góðum gamaldags hardrokki.

Í roynd og veru ein upplýftandi, nærum ekstatisk uppliving. Paradoxsalt men satt.

Black Sabbath

Leygardag var ymiskt á skránni, men tað skal ikki vera nøkur loyna, at undirritaði hevði halgað sær henda dagin, sabbatin (!), til ársins absolutta høvuðsnavn. Spenningurin var øgiligur undan konsertini.

Hvussu mundu hesir aldrandi tungmálmslóðarar fara at standa seg? Eisini havandi í huga, at hetta also var síðsta Sabbath konsertin nakrantíð í Danmark. Aktuella konsertferðin eitur heilt einfalt »The End«, tí heilsan hjá gittarleikaranum Tony Iommi er farin at bila somikið nógv, at læknarnir fráráða honum at fara á fleiri drúgvar konsertferðir.

Einhvør ivi var dyggiliga gjørdur til skammar, tí Sabbath spældu eina framúrskarandi góða

og væljóðandi konsert, har teir prógvaðu sína støðu sum tungmálmslóðarar uttan líka. Ein sonn fragd at síggja Ozzy Osbourne í monumentala leiklutinum sum »The Prince of Darkness«: sannførandi frontfigurur og sangari í einum av heimsins bestu málmbólum, og ikki sum mutlandi knarrivætti í hasi ønskriliga reality sjónvarpssendingini á sinni.

Ein sonn fragd at síggja Tony Iommi, ein av mínum yndisgittarleikarum yvirhøvur, spæla eyðkent riff omaná eyðkent riff og fyra soloir av, ið rørdi innastu hjartastreingir. Tá fólk ikki sungu við reglum hjá Ozzy, sungu tey afturvið riffum og soloum hjá Tony. Tað sigur ikki so lítið.

Eisini ein sonn fragd at síggja introverta og groovandi Geezer Butler leggja dyggan bassbotn. Saknur var í trummuleikaranum Bill Ward, ið ikki er við longur vegna svikaliga heilsu og sáttmálaósemju, men dugnaligi avloysarin Tommy Clufetos tók uppgávuna í størsta álvara og livdi seg inn í leiklutin.

Sabbath hava havt fleiri tíðarskeið og sangarar, men einki er at siga til, at fyrsta tíðarskeiðið við Ozzy er »urtekstur«: hjá bæði Sabbath og málm sum heild. Fyrstu seks Sabbath pláturnar eru essentiellar í so máta. Tær eru *Black Sabbath*, *Paranoid*, *Master of Reality*, Vol. 4, *Sabbath Bloody Sabbath* og *Sabotage*, allar innspældar og útgivnar árin 1970-1975.

Á konsertini spældu teir einans sangir av teimum fyrstu fyra, umframt eittans lag av sjeyndu plátuni *Technical Ecstasy* (1976). Tað kendist sanniliga sum fóru teir aftur til røturnar og aftur til Birmingham. Hálvanannan tíma vardi henda máttmikla og livandi løta, og teir kundu sagtans spælt dupult so leingi.

Tað er ikki ov nógv sagt, at menn steðgaðu á toppinum. Eitt virðiligt og inniligt farvæl. Tøkk fái Copenhell fyri hesuferð, og tøkk fái Black Sabbath fyri at vísa okkum hvar tungmálmskápið skal standa!